

Η ολοκλήρωση της ευτυχίας

/ Γενικά

Εννέα Νοεμβρίου γιορτή του Αγ. Νεκταρίου.

Η μέρα βροχερή, χλομή. Η ώρα πλησίαζε μία το μεσημέρι, όταν με σταμάτησε ένας κύριος χαμογελαστός, με ευγενική φυσιογνωμία.

Κρατούσε στο ένα του χέρι μια τσάντα, που είχε μέσα δύο μεγάλα κουτιά από ζαχαροπλαστείο και στο άλλο μια μεγάλη μαύρη ομπρέλα.

Μου είπε πού ήθελε να τον πάω και ξεκινήσαμε. Σε λίγα δευτερόλεπτα άνοιξε το ένα κουτί και μου πρόσφερε γλυκό.

-Σήμερα γιορτάζω.

-Χρόνια πολλά κι ευλογημένα, να είστε υγιής και χαρούμενος, όπως σας βλέπω σήμερα!

-Ευχαριστώ πολύ! Θα κάνετε γιορτή στο σπίτι σας; τον ρώτησα.

Ναι! και πριν από λίγο με πήρε η γυναίκα μου στο κινητό, για να πάρω επιπλέον γλυκά.

Όλα τα υπόλοιπα τα έχει οργανώσει για το βράδυ.

Θα βρεθούμε με καλούς φίλους και συγγενείς. Είναι μια ευκαιρία να ιδωθούμε, να πούμε τα νέα μας, να φάμε και να χαρούμε.

-Μακάρι να μπορούσαμε να το κάνουμε πιο συχνά αυτό, και όχι μόνο σε γιορτές, σε γάμους, σε βαφτίσια ή σε κηδείες!

-Σε βαφτίσια! μονολόγησε- εδώ με πόνεσες!

-Σε πόνεσα; γιατί;

-Γιατί δεν έχουμε παιδιά.

-Νέος είσαι ακόμη, θα κάνεις!

-Είμαι σαράντα ετών, δέκα χρόνια παντρεμένος! Το όνειρο μου να αποκτήσω παιδί, έχει ναυαγήσει. Και η πληγή που έχω, δεν λέει να κλείσει.

-Δεν κατάλαβα, γιατί πληγή; Επειδή δεν έχεις παιδί; Για λίγα λεπτά επικρατεί σιωπή. Τον ρώτησα:

-Τη γυναίκα σου την αγαπάς;

-Την αγαπώ πολύ.

-Εκείνη σε αγαπάει;

-Ναι, πάρα πολύ.

-Τότε δεν βλέπω για ποιο λόγο να αισθάνεσαι τόσο πληγωμένος.

-Ε, αν είχαμε ένα παιδί, πιο όμορφη δε θα 'ταν η ζωή μας;

-Αυτό μην το λες! Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί στον καθένα. Έχεις σκεφθεί, αν είχες κάνει ένα παιδί και είχε κάποια αναπηρία, ή μπλεκόταν στα δίχτυα των ναρκωτικών ή του αλκοόλ ή της πορνείας, τι προβλήματα και τι στενοχώρια θα είχες;

-Όχι, αυτό δεν το έχω σκεφθεί- η αλήθεια είναι ότι έχουμε μια πολύ καλή σχέση με τη γυναίκα μου. Και οικονομικά στεκόμαστε πάρα πολύ καλά. Συχνά-πυκνά σκεφτόμαστε το θέμα του παιδιού, που δεν μπορούμε να αποκτήσουμε, και μελαγχολούμε.

-Με τι ασχολείσαι;

-Καθηγητής Πανεπιστημίου.

-Μάλιστα! Η γυναίκα σου εργάζεται;

-Ναι, είναι γιατρός.

-Δηλαδή τα έχετε όλα και σας λείπει ένα παιδί!

-Ακριβώς, όπως το λες, μας λείπει ένα παιδί!

-Μου επιτρέπεις να σε ρωτήσω κάτι;

-Ό,τι θέλεις!

-Έχετε ποτέ ευχαριστήσει τον Θεό, για την αγάπη, την υγεία, την οικονομική σας επιφάνεια και όλα τα καλά που έχετε; Δεν μου απάντησε αμέσως, το σκεφτόταν...

-Όχι! δεν Τον έχουμε ευχαριστήσει ποτέ, για να σου πω την αλήθεια, Τον έχουμε ξεχάσει. Ξέρεις, από τα παιδικά μας χρόνια ούτε η γυναίκα μου ούτε εγώ αντιμετωπίσαμε δυσκολίες. Μμμ τον Θεό τον θυμόμαστε μόνο στις δυσκολίες, μονολόγησα.

-Έχεις σκεφθεί ότι αυτό που εσύ θεωρείς ακατόρθωτο, αδύνατο να γίνει, για τον Θεό είναι δυνατό; Πόσες και πόσες φορές έχουμε ακούσει περιπτώσεις ασθενών, που οι γιατροί σήκωσαν τα χέρια ψηλά, αλλά έπειτα κάτι έγινε και η κατάληξη υπήρξε θετική;

Αρκεί η πίστη, η πίστη στον Θεό. Όταν πιστεύεις στον Θεό, όλα είναι δυνατόν να γίνουν. Ακόμη και τα πιο ακατόρθωτα να γίνουν κατορθωτά. Όπως μου είπες, έχεις

καλή σχέση με τη σύζυγο σου-σκέψου να βάλετε ανάμεσα σας τον Θεό- τότε θα νιώσετε τη δύναμη της ευτυχίας, της χαράς, της αγάπης, να ξεχειλίζει την ψυχή σας. Σε πάω ίσως σ' άλλα χωράφια που δεν γνωρίζεις, αλλά πιστεύω πως, αν περάσεις απ' αυτά, θα γευθείς γλυκύτετους καρπούς, άγνωστους ως τώρα σε σένα. Μιλήσαμε πολύ για το μυστήριο της Εξομολόγησης, της Θείας Κοινωνίας, για τις χαρές της χριστιανικής ζωής. Κάποια στιγμή του είπα: Σκεφθήκατε αν η αγάπη του Θεού δεν θέλει να σας δώσει δικό σας παιδί και θέλει να υιοθετήσετε ένα παιδάκι, που οι γονείς του για κάποια αιτία το άφησαν σε κάποιο ίδρυμα, και αυτό το καημένο ζητάει μια οικογένεια, να του δώσει την αγάπη, που του στέρησαν οι άνθρωποι, που το έφεραν στη ζωή;

Ξέρεις πόσα παιδιά έχουν ανάγκη από μία ζεστή αγκαλιά, από ένα τρυφερό χάδι, από στοργή και αγάπη;

Τα ορφανοτροφεία είναι γεμάτα από παιδιά, που περιμένουν να βρουν μια μαμά και ένα μπαμπά, να αποκτήσουν μια οικογένεια. Και αφού έχετε οικονομική και κοινωνική επιφάνεια, δεν θα δυσκολευτείτε και πολύ στην υιοθεσία. Εξάλλου, γονιός δεν γίνεσαι μόνο και μόνο, επειδή γεννάς ένα παιδί. Γονιός γίνεσαι, όταν μεγαλώνεις και διαπαιδαγωγείς σωστά ένα παιδί. Όταν καρδιοχτυπάς στην αρρώστια του, όταν το βλέπεις να μεγαλώνει μέρα με τη μέρα, όταν το βοηθείς να κάνει τα πρώτα του βήματα, όταν ακούς τις πρώτες του λεξούλες μαμά-μπαμπά. Ακούγοντας αυτά τον είδα να χαμογελάει πάλι- το πρόσωπο του έλαμψε.

-Έχεις δίκιο, γονιός δεν γίνεσαι μόνο όταν γεννάς. Θα σκεφθώ σοβαρά το θέμα της υιοθεσίας, αν και το είχαμε απορρίψει. Εσύ τώρα με έκανες να το δω πιο αγαπητικά. Όπως και να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Θεό, που έχω ξεχάσει. Και να προσπαθήσω να Τον βάλω μέσα στη ζωή μας. Όμως φτάσαμε! Η συζήτηση μας ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Λες και ξέθαψες από τα σκοτεινά υπόγεια του μυαλού μου τον Θεό και με έκανες να αισθανθώ πως είμαι πολύ αδύναμος μπροστά Του και πως έχω την ανάγκη Του.

-Δηλαδή πίστευες πως είσαι πολύ δυνατός;

-Ναι! Γιατί έχω τη δύναμη του χρήματος και, όπως γνωρίζεις, με το χρήμα μπορείς να αγοράζεις τα πάντα!

-Υπάρχει όμως και κάτι, που δεν το αγοράζεις με όλο το χρυσάφι της γης. Τον Θεό!

-Έχεις δίκιο! Τον Θεό δεν Τον αγοράζεις!

-Λοιπόν, να 'σαι καλά, ο Θεός μαζί σου! Και μην ξεχάσεις ότι συζητήσαμε.

-Να είσαι σίγουρη πως δεν θα τα ξεχάσω, όπως δεν θα ξεχάσω κι εσένα. Ανταλλάξαμε τηλέφωνα, με την υπόσχεση να τα ξαναπούμε. Μετά από επτά μήνες με κάλεσε στη βάφτιση της θετής κορούλας του. Ήταν και οι δυο τους πολύ ευτυχισμένοι!

Μοναχή Πορφυρία, «Ταξιδεύοντας στα τείχη της πόλης»

Πηγή: leimwnas.blogspot.gr